

V. Davallà als inferns

Dc, 20/03/2013 per Josep M. Rovira...

[Contemplació de l'Evangelí](#)

Aquesta és una proposició del “Credo” que demana ser explicada. No la podem entendre com si Jesús ressuscitat hagués baixat al càstig de l’infern. En efecte, la presència de Crist és el cel, cosa absolutament contradictòria amb l’infern, entès com absència total de Déu.

És bo, en un primer pas, entendre la paraula “infern” en el seu significat etimològic de “lloc inferior”. Lloc inferior, fosc, de pena i d’espera, on habiten tots aquells éssers de l’Antic Testament que esperaven que Crist obrís el cel per tal d’entrar amb ell en la glòria del Pare. Aquest és el sentit de la cèlebre homilia que llegim el Dissabte Sant en el Breviari: “Ha ressuscitat els qui dormien feia segles. Déu ha mort en la carn i ha desvetllat els de l’abisme”. Aquest lloc inferior i tenebrós serien els inferns.

La homilia continua amb ingenuïtat creixent: “Déu i el seu Fill s’adrecen a alliberar de llurs dolors Adam, esclavitzat, i Eva, també captiva. El Senyor va entrar al lloc on eren ells amb l’arma vencedora de la Creu. Adam, el primer home, el va veure, i tot colpint-se el pit [...] va dir: “El meu Senyor és amb tots”. Crist va respondre i va dir a Adam: “I amb el teu esperit”.

Aquesta sembla ser la traducció més tradicional de l’expressió “davallà als inferns”. Però la mentalitat actual ha unit el “descens” de Crist amb la seva solidaritat amb tots els qui sofreixen. Llavors, prenent peu del que van dir alguns Pares de l’Església, la frase difícil voldria dir: Jesús, en el pas de la seva Passió, ha baixat al més profund del dolor del món, s’ha fet solidari de tots els sofriments dels humans. Els ha pres sobre d’Ell.

Està bé, però potser és una mica abstracte. Prenc la inspiració dels nn. 46-48 de l’Encíclica “Spe salvi”, de Benet XVI, per dir amb senzillesa el següent: Jesús, en portar la seva Creu, ha compartit el dolor de tots -“tots”- els qui pateixen. Per a poder-nos acompanyar en el nostre sofriment, Jesucrist ha passat aquella frontera entre la Sepultura, com a segell que fa irreversible la mort, i la Resurrecció d’entre els morts que el fa proper a tots els humans incorporats a ell: capaç d’acompanyar-nos i d’incorporar-nos tal com cada dia ens acompanya i ens incorpora en la Eucaristia. Aquesta és la manera com Crist ens conforta en el dolor que, sovint, apareix més fort que nosaltres.

Crist, per tant, acompanya tots els humans en el seu sofriment, i ens acompanya també just en el límit que separa la Mort de la Resurrecció unides en el “pas” de la Pasqua.

Segurament aquest escenari és el més adequat per a entendre a fons què vol dir “davallà als inferns”. L’Escriptura no contempla literalment aquest escenari que, certament però, està inclòs en la gran promesa de Pasqua: “Jo seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món”.